

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.191 van 5 maart 2009
in de zaak X/ IIde kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juli 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn.

Op 23 oktober 2007 dient verzoekster een eerste asielaanvraag in.

Op 26 november 2007 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag in overweging te nemen.

Tegen voormelde beslissing van 26 november 2007 dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 23 april 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 26 mei 2008 weigert de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag in overweging te nemen.

Tegen voormelde beslissing van 26 mei 2008 stelt verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 juni 2008 dient verzoekster een derde asielaanvraag in.

Op 10 juli 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 23 oktober 2007 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 6 november 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 november 2007 een beslissing tot niet in overwegingname nam. Overwegende dat de betrokkene op 23 april 2008 een tweede asielaanvraag indiende en haar dossier op 8 mei 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 mei 2008 een beslissing tot niet in overwegingname nam. Overwegende dat de betrokkene op 27 juni 2008 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op haar motieven om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

Op 16 juli 2008 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in.

Op 18 juli 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie –en asielbeleid tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Na een uiteenzetting van de algemene principes betreffende de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, citeert verzoekster artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat in tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing laat uitschijnen, verzoekster naar aanleiding van haar asielaanvraag van 27 juni 2008 wel degelijk nieuwe elementen aanbracht, meer bepaald dat zij nog steeds doodsbedreigingen krijgt van haar ex-echtgenoot. Verzoekster wijst erop dat zij in het kader van haar laatste asielaanvraag (verzoekster duidt hier op haar derde asielaanvraag), zoals zij reeds had aangehaald naar aanleiding van eerdere asielaanvragen, herhaalde dat de problemen waarvoor zij Tsjechië had verlaten en waarvoor zij op 23 oktober 2007 een (eerste) asielaanvraag had ingediend in België, nog steeds bestaan. Verzoekster stelt dat haar (eerste) asielaanvraag gebaseerd was op het feit dat zij in Tsjechië geen normaal en veilig leven kan leiden. Verzoekster herhaalt

vervolgens de feiten die ze in haar eerste asielaanvraag aanvoerde. Verder stelt verzoekster dat verweerder geen enkele aandacht heeft geschonken aan de nieuwe elementen door haar aangevoerd. Ze meent dat de verklaringen die zij naar aanleiding van haar laatste asielaanvraag heeft afgelegd, duidelijk zijn en voor zich spreken. Verzoekster herhaalt vervolgens in het inleidend verzoekschrift de verklaringen die ze aflegde tijdens de ondervraging naar aanleiding van haar derde asielaanvraag. Ze stelt dat uit deze verklaringen wel degelijk blijkt dat haar problemen in Tsjechië nog steeds bestaan en actueel zijn. Ze meent dat de door haar afgelegde verklaringen bewijzen dat haar vrees om bij een eventuele terugkeer naar haar land het slachtoffer te zullen worden van mishandelingen wel degelijk ernstig dient te worden genomen en dat de elementen in haar asioldossier aantonen dat haar veiligheid en die van haar zoon wel degelijk in gevaar zijn in Tsjechië. Ze stelt verder dat een intern vluchtalternatief voor haar niet bestaat voor dergelijke feiten. Verzoekster meent dan ook dat verweerder duidelijk de motiveringsplicht schendt.

Verzoekster vervolgt dat er geen enkele twijfel kan bestaan over het feit dat zij naar aanleiding van haar laatste asielaanvraag wel degelijk nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande haar vrees voor vervolging en dat de verweerder ten onrechte haar afgelegde verklaringen niet ernstig nam. Dat haar verklaringen voor zich spreken en een weergave bevatten van de problemen die zich recent hebben gesteld in Tsjechië, met name de voortdurende telefonische bedreigingen alsmede de bedreigingen die ook haar familieleden hebben ondervonden omwille van verzoekster. Verzoekster meent dat verweerder deze nieuwe gegevens ten onrechte niet aan enig onderzoek onderworpen heeft en zich ten onrechte volledig heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar het feit dat de vorige asielaanvragen van verzoekster reeds waren afgewezen. Verzoekster stelt dat de bijgebrachte nieuwe elementen minstens een begin van bewijs vormden, die in het kader van een grondiger onderzoek ter zake, wel degelijk nuttige gegevens met betrekking tot verzoeksters moeilijkheden hadden kunnen verschaffen. Verzoekster stelt dat door met deze elementen geen rekening te houden, verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. Ze meent dat in casu geen ernstige reden bestaat om haar niet het voordeel van de twijfel te verlenen. Verzoekster stelt vervolgens dat zij om evidente redenen niet meer kan terugkeren naar Tsjechië uit vrees om er mishandeld te worden, dat het duidelijk is dat haar veiligheid in gevaar is in Tsjechië alwaar zij en haar zoon geen normaal leven zullen kunnen leiden en dat er geen ernstige reden bestaat om de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel te trekken. Verzoekster stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Verzoekster stelt vervolgens dat uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (als algemeen rechtsbeginsel), verweerder minstens het dossier diende over te dragen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zodat nadien –in het kader van de verdere onderzoeksfase door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen -, deze laatste een vollediger onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening had kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekster. Ze meent dat het in de huidige stand van het dossier dan ook niet mogelijk was om de versie van verzoekster te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de elementen die zij had aangehaald naar aanleiding van haar derde asielaanvraag en dat haar relaas zeker een verdergaand onderzoek vereiste door hetzij verweerder, hetzij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat onmogelijk in de procedure van “weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag” kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekster stelt tenslotte dat de door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven helemaal niet fundamenteel noch voldoende zijn om een beslissing te nemen, waarbij ze verwijst naar ‘bijlage 13 quater’.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid

deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister heeft hiervoor elk opgeworpen nieuw element getoetst aan de nieuwe gegevens zoals gedefinieerd in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De kritiek die verzoekster terzake heeft, valt evenwel samen met haar grief betreffende de miskenning van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020; RvS 13 april 2005, nr.143.021),
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoekster en het relaas dat zij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die verzoekster in haar derde asielaanvraag heeft aangebracht (met name de voortdurende telefonische bedreigingen alsmede de bedreigingen die ook haar familieleden hebben ondervonden omwille van verzoekster) kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). In casu hebben alle “nieuw aangehaalde elementen” betrekking op de gebeurtenissen die ook aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag, namelijk de vrees om bij een eventuele terugkeer naar haar land het slachtoffer te zullen worden van mishandelingen door het nog steeds krijgen van doodsb bedreigingen van haar ex-echtgenoot en het dus nog steeds bestaan en actueel zijn van haar problemen in Tsjechië. Bovendien stelt verzoekster zelf in haar derde asielaanvraag dat ze ‘nog steeds’ problemen heeft met haar ex-echtgenoot en stelt zij zelf heel duidelijk dat dit de derde keer is dat zij ‘hetzelfde’ moet vertellen. Ook in haar inleidend verzoekschrift stelt verzoekster dat ze ‘nog steeds’ doodsb bedreigingen krijgt van haar ex-echtgenoot en dat de problemen waarvoor zij Tsjechië had verlaten waarvoor zij op 23 oktober 2007 een (eerste) asielaanvraag had ingediend in België ‘nog steeds’ bestaan. Aldus geeft verzoekster zelf aan zowel in haar derde asielaanvraag als in haar inleidend verzoekschrift dat de door haar aangehaalde elementen ter gelegenheid van de derde asielaanvraag, gebeurtenissen betreffen die ook aanleiding hebben gegeven tot de vorige asielaanvragen.

De verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij de verzoekster (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door de verzoekster niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling, heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve besluiten dat de verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Verzoekster geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees

voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog stelt dat de verwerende partij zich ten onrechte heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar het feit dat de vorige asielaanvragen van verzoekster reeds waren afgewezen, kan zij niet gevolgd worden nu duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich niet louter heeft beperkt tot een verwijzing naar de afwijzing van de vorige asielaanvragen maar ook aangaf dat *'de betrokkene opnieuw ingaat op haar motieven om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties'*.

Waar verzoekster van mening is dat een manifeste beoordelingsfout bestaat in hoofde van de verwerende partij nu het duidelijk is dat haar veiligheid in gevaar is in Tsjechië alwaar zij en haar zoon geen normaal leven zullen kunnen leiden en dat er geen ernstige twijfel bestaat om de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel te trekken, wijst de Raad erop dat voorgaande een kritiek betreft op de beslissing aangaande haar eerste asielaanvraag en aldus niet dienstig kan aangevoerd worden tegen de thans bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout bewezen.

Verzoekster kan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat er sprake is van een schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster onderbouwt haar grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielverzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn en de gemachtigde van de minister oordeelde op goede gronden dat dit niet het geval was. Een schending van het principe van een goede rechtsbedeling, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet en van de Europese richtlijn 2004/83.

Verzoekster stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de minister de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet om te weten of haar de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Zij meent dat de verwerende partij dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. Verzoekster betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier. Zij vervolgt dat de gegeven motivering een motivering is die steeds weerkeert in andere beslissingen waarin nieuwe asielaanvragen geweigerd worden om in overweging te worden genomen. Dat door zich in de bestreden beslissing hoofdzakelijk te beperken tot een loutere weergave van voorafgaandelijke procedurestappen, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle elementen die werden aangehaald naar aanleiding van de derde asielaanvraag in overweging heeft genomen. Dat volledig ten onrechte de verwerende partij de nieuw aangehaalde asielmotieven niet grondig heeft getoetst aan de criteria voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat de door haar verstrekte gegevens nochtans wel degelijk voldoende concreet waren om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van

subsidiare bescherming. Dat de verwerende partij ten onrechte onvoldoende de problemen heeft erkend die verzoekster ondervindt in Tsjechië, dat zij ook niet meer kan terugkeren naar Tsjechië alwaar zij en haar zoon geen normaal leven zullen kunnen leiden.

Aangezien verzoekster niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus aangebracht werden, quod non. Verzoekster kan de schending van deze artikelen niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoekster een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat zij niet preciseert welk artikel van deze richtlijn zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan voldoende precisie dan ook niet ontvankelijk.

In zoverre verzoekster opnieuw de schending van de motiveringsplicht aanhaalt, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Verzoekster stelt dat gelet op de door haar afgelegde verklaringen ter gelegenheid van haar nieuwe asielaanvraag van 27 juni 2008 (met name de voortdurende doodsbedreigingen die zij telefonisch blijft krijgen en de recente bedreigingen die haar familieleden omwille van haar hebben gekregen), verweerder niet in redelijkheid tot de door hem genomen beslissing kon komen. Verzoekster meent dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door verweerder genomen besluit. Verzoekster meent dat daarom de bestreden beslissing samen met de akte van kennisgeving houdende het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.